Het gebed thuis verrichten

Imām ʿAbd al-ʿAzīz b.[1] ʿAbdillāh Ibn Bāz[2] {رَحِمَهُ ٱللَّهُ}[3]:

“

Het is algemeen bekend dat het verrichten van de *Ṣalāh* (gebed) binnenshuis lijkt op het gedrag van de *Munāfiqīn* (huichelaars). Het vormt tevens een vorm van ʿ*Iṣyān* (ongehoorzaamheid) aan de Boodschapper ﷺ en is een middel dat kan leiden tot het volledig verlaten ervan.

Wanneer iemand hierin nalatig wordt en het gebed thuis verricht, kan hij er onoplettend mee omgaan, het buitensporig uitstellen of het zelfs geheel achterwege laten.

Want als het gebed werkelijk belangrijk voor hem zou zijn, dan zou hij het niet thuis verrichten.

ʿAbdullāh b. Masʿūd {رَضِيَ ٱللَّهُ عَنْهُ}[4] zei:

“*Ik heb een tijd meegemaakt waarin niemand het zou nalaten «d.w.z. het gebed in de gemeenschap» behalve een Munāfiq wiens Nifāq (hypocrisie) bekend was. Er werd een man aangedragen, ondersteund door twee anderen, totdat hij rechtop in de rij werd geplaatst.*”

Dit toont de grote toewijding van de *Ṣaḥābah* (Metgezellen) – moge Allāh met hen allen tevreden zijn – aan de *Ṣalāh* in *Jamāʿah*. Een man werd aangedragen, ondersteund tussen twee anderen in, totdat hij in de rij kon staan, dat wil zeggen: zij hielpen hem alleen al om in de rij te kunnen staan.

Dit toont hoezeer de Metgezellen zich bekommerden om het gebed en hoeveel waarde zij eraan hechtten.

Tot de rampspoeden (*Maṣāʾib*) van onze tijd behoort de laksheid van vele mensen met betrekking tot *Ṣalāh al-Fajr* (het ochtendgebed), in het bijzonder. Het wordt gemakkelijker genegeerd dan enig ander gebed, ondanks dat men gewoon thuis is «en dus geen geldig excuus heeft».

Door buitensporige *Sahar* (nachtelijk opblijven) verwaarlozen velen het verrichten van *Ṣalāh al-Fajr* in *Jamāʿah* in de *Masājid* (moskeeën). Sommigen stellen het zelfs uit tot na zonsopkomst (*Ṭulūʿ ash-Shams*), en bidden het pas wanneer zij op het punt staan naar hun werk te vertrekken.

Dit behoort tot de grootste *Maṣāʾib* (rampen) en is een ernstige *Munkar* (verwerpelijke daad).

Het is daarom verplicht voor iedere moslim om hiervoor op zijn hoede te zijn. Hij mag niet opblijven op een wijze die hem schaadt of hem doet verzaken in het verrichten van de *Ṣalāh* in *Jamāʿah* in de *Masjid*, zelfs niet als dat opblijven gepaard gaat met toegestane of zelfs aanbevolen daden zoals het reciteren van de *Qurʾān* of het bidden van *Qiyām al-Layl* (het nachtgebed).

Het is niet toegestaan voor hem om zo lang op te blijven dat het ertoe leidt dat hij *Ṣalāh al-Fajr* in *Jamāʿah* mist of er traag en loom in wordt.

Wat dan te zeggen wanneer zijn nachtelijk opblijven plaatsvindt in ongehoorzaamheid aan Allāh—zoals het luisteren naar muziek, liederen of instrumenten van *Malāhī* (vermaak en afleiding)?

”

Bron: www.binbaz.org.sa | *Hal aṣ-Ṣalāh maʿa al-Jamāʿah Sharṭ li-Ṣiḥḥah aṣ-Ṣalāh?*

---

[1] In academische literatuur is "b." een afkorting van het Arabische woord bin of ibn (afhankelijk van de grammaticale context). Het betekent ʿde zoon vanʾ. Je schrijft ze respectievelijk in het Arabisch als: بن/*bin* & ابن/*ibn.*

[2] De nobele geleerde ibn Bāz, die op zijn 3e een weeskind werd en zijn volledige gezichtsvermogen verloor op z'n 20ste door een zeldzame oogziekte. Ondanks de vele obstakels in zijn leven groeide hij uit tot één van de grotere geleerden van zijn generatie, zo niet de grootste. Zes jaar voor zijn overlijden werd hij benoemd tot de *Muftī* van Saoedi-Arabië. Hij overleed in 1999/1420H als gevolg van kanker. Moge Allāh {جَلَّ جلاَلَهُ} genadig zijn met hem en hem belonen met een plek in *Jannah.*

[3] {رَحِمَهُ ٱللَّهُ}:

Geschreven in transcriptie als *Raḥimahullāh*, is doorgaans een *Duʿāʾ* (smeekbede) die wordt geschreven of opgezegd na het noemen van de naam van een overleden moslim. Qua betekenis, kiezen vertalers vaak voor *Moge Allāh met hem genadig zijn.*

[4] {رَضِيَ ٱللَّهُ عَنْهُ}

{tr. *Raḍiya ʾllāhu ʿanhu*} is een uitdrukking die vertaald kan worden als "*Moge Allāh tevreden met hem zijn.*" Het is een smeekbede die gebruikt wordt na het noemen van de naam van een metgezel van de Profeet Moḥammad ﷺ. Deze uitdrukking wordt gebruikt om respect en eerbied te tonen voor de metgezellen, omdat zij een speciale plaats innemen in de islamitische geschiedenis. Het dient ook als een herinnering voor ons om de offers en vroomheid van de metgezellen te erkennen en te eren, evenals hun rechtvaardigheid en het feit dat zij geliefd zijn bij Allāh.